

Nejvyšší správní soud byl při svém rozhodování veden těmito úvahami:

Rozhodnutím zemské správní komise král. Českého ze dne 2. dubna 1918 č. 29481/I. byl zrušen pronájem společenské honitby v Okrouhlických Dvořácích z volné ruky Václavu Ševcovi na období 1918—1924 a honebnímu výboru uloženo, aby dal společenskou honitbu na období to pronajati veřejnou dražbou.

Jak z podnětu, který k rozhodnutí tomu vedl, tak i z odůvodnění rozhodnutí samého je patrno, že bylo vydáno jediné jako výsledek úvah o tom, který z obou možných způsobů pronájmu honitby by byl v daném případě v zájmu věci i v zájmu honebního společenstva výhodnější, zda pronájem z volné ruky, pro nějž se rozhodl honební výbor, či veřejná dražba, kterou doporučovala stížnost. Prohlásila pak zemská správní komise, že pronájem honitby, o nějž šlo, má být proveden veřejnou dražbou. O otázku, zda by nebylo po případě vhodné a přípustno provozovati právo myslivosti na území společenské honitby v Okrouhlických Dvořácích znalcem k dobru společenstva, se tehdy vůbec nejednalo, možnost tohoto způsobu využití honitby nebyla předmětem úvah, rozhodnutí se o ní nevyslovalo a nelze proto důvodně tvrditi, že za platnosti jeho jakýkoli jiný výkon myslivosti té, než pronájem veřejnou dražbou, v uvedeném období je právně nepřípustný. Spíše dlužno usuzovati, že honební společenstvo bylo rozhodnutím oním jen potud vázáno, pokud by bylo chtělo setrvati na pronájmu honitby. Voliti jiný dle zákona přípustný způsob využití práva myslivosti, nemůže mu nikterak býti zabráněno. Opačný názor, o nějž se naříkané rozhodnutí jediné opírá, nesrovnává se za daného stavu věci se zákonem a bylo tudíž rozhodnutí to zrušiti.

Č. 179.

Vyživovací příspěvek: * Ve společné domácnosti ve smyslu § 3, odst. 3 a 6 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nežil povolaný tenkrát, jestliže sice bydlel s osobami činícími nárok, avšak stravoval se mimo jejich domácnost.

(Nález ze dne 12. září 1919 č. 4350.)

Prejudikatura: nál. č. 77 této Sbírky.

Věc: Marie Hoborová v Horním Třeboníně proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Marie Hoborová přihlásila dne 20. října 1916 nárok na vyživovací příspěvek za příčinou povolání svého syna Tomáše Hobory, zedníka v Doubravici, k činné službě vojenské. Usnesením okresní vyživovací komise v Krumlově byl jí přiznán příspěvek 16 K měsíčně ve výši podpor synem jí poskytovaných a usnesením ze dne 26. listopadu 1917 byl příspěvek ten dle nového zákona zvýšen od 1. srpna 1917 na 24 korun.

Odvolání z tohoto usnesení podanému, kterým se stěžovatelka domáhala toho, aby jí vyplácen byl celý zákonný příspěvek, protože s povolaným žila před nastoupením služby vojenské ve společné domácnosti, zemská vyživovací komise nevyhověla z toho důvodu, že plný příspěvek přísluší jen osobám, jež s povolaným žily ve společné domácnosti, čehož u rekurentky nebylo. Příspěvek byl jí vyměřen ve výši skutečných podpor správně a pravoplatně.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu podané dovozuje stěžovatelka, že skutečně s povolaným žila ve společné domácnosti, neboť sdílela s ním společný byt v Záhorkovicích, dokud byl svoboděn i když se v květnu 1913 oženil. Syn sice na podzim 1913 odejel do Eisenerzu a vstoupil tam do práce, ale zanechal v bytě v Záhorkovicích, stěžovatelkou dále používaném, svou manželku a pak i dítě, navštívil tam svou manželku v šestinedělí a ona odejela s ním koncem dubna 1914 do Eisenerzu za prací, dítě však zůstalo u stěžovatelky a ona dostávala od syna vše potřebné k vedení domácnosti. Dne 28. července 1914 nastoupil syn z Eisenerzu vojenskou službu a jeho manželka vrátila se pak do společného bytu v Záhorkovicích. Jsou tu tedy dle názoru stěžovatelčina předpoklady pro přiznání příspěvku v plné zákonné výši. Když okolnosti dotyčné nebyly v řízení správním řádně vyšetřeny, zakládá to vadnost řízení a vyměření je nezákonné.

Nevyšší správní soud neshledal stížnost odůvodněnou. Z vlastních údajů stěžovatelčiných plyne, že se svým synem Tomášem před jeho povoláním k činné službě vojenské ve společné domácnosti nežila, neboť sama přiznává, že od podzimu 1913 až do nastoupení služby vojenské pracoval v Eisenerzu, do Záhorkovic přijel v té době jen na návštěvu a stěžovatelce na vedení domácnosti pouze přispíval. O povolaném lze však jen tehdy míti za to, že žil s osobou na příspěvek nárok činící ve společné domácnosti, když s ní až do nastoupení služby vojenské společně hospodařil, tedy zejména se s ní společně stravoval (srovnej §§ 91, 92 a 174 o. z. o.), což stěžovatelka sama netvrdí. Schází tu tedy zákonný předpoklad pro přiznání plného příspěvku vyživovacího dle § 3, odst. 2 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. a bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 180.

Národní školy (Čechy): **Není vyloučeno, aby se při výkonu práva presentačního dle § 31 zák. ze dne 24. února 1873 č. 17 z. z. čes. hlasovalo současně o dvou odchylných návrzích.**

(Nález ze dne 16. září 1919 č. 4124.)

Věc: Okresní školní rada v Teplicích-Šanově proti zemské školní radě v Praze o nepotvrzení presentace katechety na dívčí měšť. škole v Teplicích.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

D ů v o d y: V sezení okresní školní rady v Teplicích-Šanově konaném dne 21. února 1917 navrhl okresní školní dozorce, aby na uprázd-